

2569 2den Beh. af Finantslovf. f. Finantsaaret fra 1ste April 1872 til 31te Marts 1873. 2570

paa et Par Exempler. I Motiveringen, som han igaar saa stærkt fralagde sig, paastod han, at 2—3 Millioner vare Intet. Med den ærede Formands Tilladelse maatte jeg maaffe citere det ærede Medlems Ytringer: „Det staar klart for Arbejderne, at selv om vi bevilgede dem 3 Millioner og uddelte disse 3 Millioner i velgjørende Siemed, vilde det gavne Lidet eller Intet; det vilde være som en Morgenbug, der var forsvunden inden 1/2 Dags Tid.“ Disse ere det ærede Medlems Ytringer; men i samme Nu siger det ærede Medlem: Giv mig 20—30,000 Rd., saa skal Braaden blive taget bort fra Arbejdsbevægelsen, saa skal en sund og rolig Samfundsudvikling blive befordret. Det er ikke nøiagtig det ærede Medlems Ord, men det var hans Tanke. (H. C. D. Müller: Ikke nøiagtig). Maaffe det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds er den bedste Fortolker for det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds's Tanke, men jeg kan ikke finde nogen anden Tanke i de Udtalelser, som have fundet Sted. Man ser altsaa her, at der virkelig er en meget stor Selvmobsigelse tilstede. Men det var egentlig nærmest for at komme tilbage til nogle Ytringer af det ærede Medlem sidste Gang; da han havde Ordet, hvor han kom til at berøre mine Udtalelser personlig. Der sagde det ærede Medlem: Jeg har forsømt mig og ikke henvendt mig til visse Hovdinge for at faae den nødvendige Støtte for mine Vædringsforslag. Ja, for det Første maa jeg virkelig beklage, at det ærede Medlem gjør sig skyldig i en saadan Forsømmelse, naar det gjælder om at fikke Samfundsordenen en sund og rolig Udvikling og at borttage den giftige Braad af den socialistiske Bevægelse. For det Andet forekommer det mig virkelig, at det ærede Medlem fornægter sin Natur, naar han under saadanne Forhold ikke henvender sig til visse Partihovdinge, som han taler om, og lader Ordspørgets Sandhed sin Ret: Kage søger Mage. Endelig kom det ærede Medlem til at sige om det,

jeg havde sagt om disse Forslag, at jeg havde været. Sagen var, at jeg ikke kunde fatte, at dette Princip var forsvarligt, og at det indeholdt sund Fornuft. Det var Principet, jeg beklagede, at jeg ikke kunde anerkjende, og dette var det ærede Medlem misfornøiet med. Men jeg kan virkelig ikke endnu indse, at man med 46—47,000 Rd. kan afhjælpe den Ulempe, som 2—3 Millioner ikke kunne afhjælpe, og jeg kan i det Hele taget ikke se, at man paa denne Maade løser Arbejderspørgsmaalet. Arbejdersagen kan ikke ordnes ad Lovgivningens Vej, men de Ulemper, her ere tilstede, vedkomme den Private og private Foreninger, og dersom det ærede Medlem vilde komme med Forslag om, at Landhusholdningssekskabet, f. Ex. skulde forandre sin Virksomhed, derhen, rent at afflaae disse Premier til Gaardmænd, og at de Midler, som Landhusholdningssekskabet raader over, saavel som de Midler, der tilstaaes. Sekskabet af Statskassen, skulle anvendes til de uformuende Arbejders Fremhjælp, saa er jeg med. Det ærede Medlem er, saavidt jeg husker, ogsaa Medlem af den parlamentariske Kommission angaaende Wallø og Bømetofte Stiftelser, og dersom han der kan komme med Forslag om, at disse Stiftelser rige Midler blive at anvende paa en hensigtsmæssigere Maade, saa er jeg ogsaa med; det vil sige, dersom han udenfor Lovgivningen og navnlig udenfor Finantsloven kan løse disse Spørgsmaal, saa vil jeg være med, men paa den Maade, som han har stillet Sagen, kan jeg ikke være med; det er en hovdingeagtig Maade, som jeg ikke kan støtte. Naar man siger til disse ubemidlede Medlemmer af Samfundet, naar de ønske større Selvstændighed og Frihed, i politisk og navnlig i kommunal Henseende: Det gavner Eder ikke, dertil due. I ikke, men nu skulle I faae Premier, saa skulle I nok blive hjulpsne — saa kan jeg ikke forstå det, og jeg kan ikke være med dertil. Jeg skal forøvrigt ikke forfølge denne Sag videre, da den forekommer mig at være debatteret vidtløftig nok.